

ВПЛИВ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ БЮДЖЕТУ НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ

Прогнозування, з одного боку, передує плануванню, а з другого є його складовою частиною, оскільки використовується на різних стадіях планової роботи, а саме на стадії аналізу середовища і визначення передумов для формування стратегій, на стадії реалізації планів.

Прогнозування по своєму складу ширше від планування, оскільки крім показників діяльності фірми включає і дані про зовнішнє середовище.

Ефективне державне управління в умовах динамічного сьогодення немислиме без принципово нового, демократичного і «прозорого» для громадськості механізму планування діяльності органів виконавчої влади на всіх рівнях. Звідси постає необхідність вироблення нових підходів до проблеми стратегічного мислення у керівників державних органів.

Наукова цінність планування полягає в тому, що воно дає можливість заздалегідь збалансувати вплив суспільства на соціально-економічну систему, що знаходить своє відображення в державному управлінні. Планування дає можливість взаємопов'язувати всі елементи управління як цілеспрямовану систему.

Планування - найбільш динамічна функція, а тому вона повинна виконуватися професійно й постійно для забезпечення надійної основи здійснення інших видів управлінської діяльності (стратегічне управління). Стратегічне управління фактично поєднує кілька видів управлінської діяльності, а саме: прогнозування, розподіл ресурсів, адаптацію до середовища та внутрішню координацію, які знаходять своє відображення у детальному комплексному плані (стратегічне планування), спрямованому на забезпечення досягнення цілей організації. Стратегічний план - невід'ємна частина процесу планування, котрий визначає загальні межі, в яких здійснюються оперативне і детальне планування. Стратегічний план, на думку В. Зінкевічус, «як сукупність опорних точок, допомагає визначити основні цілі. Він дає уявлення про ситуації, коли потрібне втручання керівника, містить критерії вибору та обґрунтування рішень, що приймаються Існування стратегічного плану зменшує опір змінам за рахунок усунення неоднозначності та зниження непевності стосовно необхідних результатів або пріоритетів». Тому ефективним є довгострокове стратегічне планування, яке визначає: мету, що стоїть перед організацією; причини поставленої мети; ресурси для її досягнення.

Стратегічне планування - це систематичний процес, за допомогою якого органи виконавчої влади прогнозують і планують свою діяльність на майбутнє.

Державні службовці повинні усвідомлювати слабкі сторони та певні обмеження стратегічного планування і не чекати від нього миттєвих результатів. Його швидше слід розглядати як важливий інструмент організаційного управління. Ефективність стратегічного планування полягає в його можливостях визначити ключові проблеми, які виникнуть перед організацією, що дає змогу адекватно реагувати на них через оптимальне розміщення елементів управління для досягнення поставленого результату. Воно допомагає у визначенні головних проблем, які стоять перед тим чи іншим органом управління, на шляху до вирішення поставленої мети. У даному разі йдеться не про суб'єктивну людську діяльність у плануванні соціально-економічних відносин, а про об'єктивну діяльність людини, що полягає у взаємодії або створенні умов для прояву об'єктивних законів у певному спрямуванні, що приводить до планового управління.

На сьогодні дії уряду та окремих міністерств мають хаотичний та неузгоджений характер. Більшість із них продиктовані тимчасовими економічними чи соціальними викликами, політичною доцільністю або корпоративними інтересами окремих владних груп, часто суперечать задекларованому курсу реформ, довгостроковим цілям стабілізації та економічного зростання. До проблем, зумовлених відсутністю цілісної системи стратегічного планування, можна віднести такі: неузгодженість між різними стратегічними та плановими документами; відсутність чіткого зв'язку між плановими документами і бюджетом; відсутність єдиного підходу до планування, невизначеність статусу деяких стратегічних документів, політичних і юридичних наслідків їх невиконання; неефективну систему оцінювання державної політики та відсутність відповідальності за прийняття неефективних управлінських рішень.

Для України, перехід до стратегічного планування та складання стратегій дозволить скоротити державні видатки та запровадити Мінфіну і галузевим міністерствам механізми прогнозованості грошових потоків. Також це дозволить: досягнути фінансової та макроекономічної стабільності; встановити контроль за державним боргом; обраховувати наслідки впровадження політичних ініціатив в економіку (політичні ініціативи матимуть «стелі» видатків); посилити бюджетну дисципліну шляхом підвищення ефективності та результативності бюджетних видатків. Але ж центральні органи виконавчої влади до таких конкретних змін не готові, з цього і починається проблема впровадження довгострокового планування. Разом із цим виникають певні додаткові ризики, зокрема: – слабка передбачуваність середньострокових показників інфляції; – непередбачуване через політичну та військову дестабілізацію зростання цін і тарифів, курсу гривні; – зменшення зайнятості населення.

Стратегічне планування державного бюджету України починається з виборів головнокомандувача нашої країни та його передвиборчої компанії, тобто обіцянок змінити життя населення на краще, оскільки до влади приходять не на один місяць. Впровадження та застосування стратегічного планування потребує певного часу, якого ніхто не хоче затрачати. На кожному підприємстві створені свої фінансові відділи, які планують надходження та витрати підприємства для подальшого розвитку. Така сама ситуація хочеться, щоб була і в країні.

Перспективами застосування стратегічного планування державного бюджету для діяльності підприємств стане: відкриття програм розвитку регіонів, міст чи громад, щоб зрозуміти в якому напрямку потрібно розвиватися, щоб покращувати життя населення. Зменшаться суми податків та скоротяться тіньові підприємства. Усе буде між собою взаємопов'язане і працюватиме, як одне ціле, спрямоване для досягнення спільних цілей.

Вагомий вплив на оцінку стратегії здійснює фактор часу і точність вимірів. Після вибору стратегії необхідно ретельно перевірити структуру, адже стратегія визначає структуру організації.

Як бачимо, стратегічне планування є важливою загальною функцією державного управління, яка потребує цілеспрямованих та зосереджених зусиль для її ефективного здійснення. Планування дає можливість сконцентрувати зусилля всієї організації на реалізації її місії та досягненні цілей. За допомогою стратегічного плану можна оцінити важливі рішення і визначити відповідність обраного напрямку діяльності бажаному стану організації в майбутньому.

Список використаної літератури:

1. Андрущенко А. М. Економічний розвиток підприємства / А. М. Андрущенко, Г. І. Пелипенко, Є. І. Ціп. – Харків: Сонце, 2014. – 362 с.
2. Базилевич В. Д. Економічна теорія. Політекономія / Віктор Дмитрович Базилевич. – Київ: Знання, 2014. – 710 с.
3. Барицька В. Г. Проблеми реформування систему прогнозування та планування соціально-економічного розвитку держави / В. Г. Барицька // Фінансовий простір. – № 2(2). – 2011. – С. 80–82
4. Мочерний С. В. Методологія економічних досліджень / Степан Васильович Мочерний. – Львів: Світ, 2001. – 416 с.
5. Планування діяльності підприємств. // Хмельницький національний університет. – 2016. – №25. – С. 36.